

den kommende Slægt skulde være frit for at betale, men det er den nuværende, der bør forfaanes, fordi den allerede har lidt i mange Aar og bestandig ergaet mer og mer tilbage, har maattet betale svære Statter og har lidt Tab paa Næring og Grundeendomme. Sælgerne lide Tabet paa Bygningerne, men de, som købe dem, købe dem naturligvis for det, de under de nuværende Forhold ere værd og give maaffe ikke en Gang det for dem. Det vilde altsaa være urimeligt, om de ikke i Fremtiden skulde betale Noget af den Gjæld, som Byen nu i denne Tid stifter. Derfor beder jeg ret meget, at man vil stole paa, at Fortrækningen ikke vil være at betragte som en Gave, men som et Laan, og saa maa man virkelig ogsaa kunne indse, at Summen ikke er saa stor. Smidlertid har jeg nu taget Forlaget tilbage, da jeg indsaa, at det ikke kunde gaa igjennem. Den ærede Minister spurgte jo endog saa, om der ikke var Mere, man ønskede; men naar man bliver tiltalt paa den Maade som ogsaa af den høitærede Formand, og Ordføreren den Gang siger, at man virkelig er altfor meget ripensist, og at der naturligvis ikke kan være Tale om at gaa ind paa det, man forlanger, og den høitærede Minister spørger, om der ikke er Mere, man kunde ønske, saa bliver man selvsølgelig bange for at sige, hvad man mere kunde ønske; men jeg er forlegen ved at svare derpaa, thi, hvis jeg sagde Nei, var det ikke sandt. Der er virkelig Mere, jeg kunde ønske og ogsaa maatte ønske, men naar man ikke vil indrømme det, man forlanger og endog saa siger, det er et urimeligt Forlangende, naar man kun forlanger det Nødvendige, og jeg kunde sige til: det absolut Nødvendige, saa kan det jo ikke nytte, at man forlanger Mere, thi saa vilde det blive anset for endnu mere urimeligt, unøjsomt og ubestødent. Jeg har i den Skrivelse, som jeg har tilladt mig at tilstille det ærede Finantsudvalg, udtalt, hvad jeg mere ønskede, og hvad man navnlig har ønsket fra første Begyndelse af Kanalgravningen og anmodet om hos Regjeringen, at man nødvendig maatte have, nemlig en Muddermaskine, og nu har jeg i denne Skrivelse til Finantsudvalget hentydet til, om det ikke vilde stille Forflag i den Retning, at man blot maatte

faae Lov til at laane den Muddermaskine, som skal anstafes til Esbjerg, til Brug ved Ribe i den Tid, da den ikke brugtes ved Esbjerg; dernæst har jeg hentydet til, at naar Regjeringen, som man slet ikke tvivlede paa, vilde anlægge en Sluse, vilde Beboerne inddige disse kostbare Torder, som man i saa mange Aar har arbeidet paa ved Regjeringens Hjælp at faae beskyttede mod Havet, men nu falder Regjeringen fra og siger, at den ikke en Gang vil anlægge Slusen, og det har man ganske sikkert stølet paa, og det er det ene Rimelige og Billige mod Befolkningen, der er saa høit beskattet, at der i det Mindste af Regjeringen lættes en Sluse. Det er altsaa ikke alene for Indseilingens Skyld, men navnlig for de kostbarere Torders Skyld; det er den sidste Rest af Slesvigs fede Marss, som Danmark eier, og den ligger saaledes hen og bringer ikke Trediebelen ind af de Frugter, som den kunde indbringe, naar den blev inddiget fra Havet, uagtet Eierne af disse Torder svare betydelig Afgift deraf, idet Hartkornet er sat efter den indre Bessaffenhed og Bonitet, som Torden bestaar af, uden Afdrag for Flobskade. Jeg kan ikke andet end at udtale dette i Anledning af den Maade, hvorpaa den høitærede Minister har opfattet dette Spørgsmaal. Ganste vist er det af stor Vigtighed og som jeg kan tilføie en Nødvendighed at faae en saadan Sluse, der vil være fordelagtig baade med Hensyn til Digeræsenet og med Hensyn til Indseilingen til Ribe. Jeg vil nødigt volde den høitærede Minister mere Brydert end høist nødvendigt, men jeg kan dog ikke undlade at svare paa de Aktstykker vedkommende Reguleringen af Ribe Aa, som den høitærede Minister gjorde mig den Gæde at overrække mig ved Sagens 2den Behandling og som jeg ikke den Gang kunde svare paa. Disse Aktstykker indeholde Erklæringer fra daværende Justitsraad, Vandbygningssinspektør Carlsen, en Selvfærdiggjørelse ikke alene fra ham men ogsaa fra Regjeringen, hvorved Vedkommende fritjendes for at være skyldige i det, man tillægger dem, og dernæst findes der Erklæringer baade fra Ribe Kommunalbestyrelse og fra Havnekommissionen. At den høitærede Minister betragter disse Aktstykker som et meget kraftigt